

ЧУДОМИР ВИЗИТА

chitanka.info

Бай Къньо Влахът избърса големите си мустаци, стана от масата, поглади си корема с две ръце и като му опъна на крак още една чашка червено вино, хълцукна два пъти, изтегна се на широкия миндер и рече на жена си:

— Лале, аз, ефендимис, гаче пак преядох тази вечер...

Понеже след всяко ядене все така си думаше, жена му го погледна само с едно око и нищо не му рече, а почна да разтребва масата.

Бай Къньо посегна уж да чете вестник, а само го погледна отгоре-отгоре и малките му очички се затвориха изведнъж. Устните му се поиздуха, поиздуха, след това се пробиха откъм левия мустак и нещо рече „пуффф!“ тъй силно, че дебелият котарак, който дремеше, сгущен до рамото му, рипна, стъпи на възглавницата, готов да удари на бяг, но като се увери, че опасността не е тъй голяма, оттегли се малко по-настрани и се сви пак на кълбо.

Стрина Лалка изгледа мъжа си сърдито, остави кърпата, приближи се и като го смушка, почна:

— Хей, сънльо! Часът е още седем. Какво ще правиш цяла нощ? Я ставай! Стани да идем малко до сестрата, да се поразтъпчем и хем да ги видим какво правят, хем да си поприказваме.

Бай Къньо отвори едно око и промърмори през сън: Иии... пак ли у тях! Все у тях! Омръзнало ми е. Какво има да приказваме? И толкова път, ефендимис... Че какъв път бе? През три къщи само! Хайде ставай, ставай! Поръчаха ми да идем! Прясно кафе имали и торта, орехова торта. Стани да се подвижим, та да ни се смеле храната! Хайде!

Бай Къньо се прозина кисело, надигна се да стане, натисна опашката на котарака, който го одраска и разбуди съвсем, стегна каиша на панталона си на дупката, на която беше, преди да седне на вечеря, наметна палтото и двамата, тлъсти и валчести, закрачиха из пустата вече улица. Бял прах сякаш беше паднал по покривите и къщите напомняха на воденици. Тънък хлад щипеше и месецът висеше във въздуха, синкав като резен от зелен пъпеш.

Като стигнаха до портата, стрина Лалка се понаведе, бръкна в една дупка, взе ключа, отвори и влязоха. Сестра й, по-млада и по-дебела, ги посрещна на стълбата с варена царевича в ръка. Коджа Иван, мъжът й, лежеше като грамаден сом на дивана до печката и само

махна с ръка да ги поздрави, без да стане. Той беше по чорапи и с разкопчана жилетка. До главата му имаше чиния с оглозгани кочани.

— Седнете де, седнете — заподканя сестра й — вий поне сте си наши! Ха, бат'Къньо, кротни се тук, на плетения стол! Пък ако ти стягат обувките, изуй ги! Аз ще ти турна възглавнички под краката. Тооо... едно време, ви казвам, не смей човек носа си да покаже навън. Седни, како, настани се на миндерчето! Какво си се примъдрила? Ха така! Ха, подигни се, качи си краката горе! Облегни се. Тъй, тъй. Удобно да ти е.

Разшета се домакинята, настани гостите, отрязва от тортата, свари прясно кафе, хапнаха си, пийнаха си, помъчиха се да поведат разговор за туй, за онуй, но думите постепенно заредяха с прозевки. Пръв заспа Коджа Иван. Като си напече издутите крака и отпусна пак каиша, захърка и бай Къньо след него. След тях заклюма стрина Лалка на миндера. Сестра й ги погледа, погледа, прозина се широко и като се намести до нея, задряма и тя.

Печката бумтеше весело и мека, приятна топлина, смесена с мирис на прясно кафе и варена царевица, се носеше из стаята. Четири грамадни тела, като четири вълнарски чувала, лежаха отпуснати, хъркащи и свирещи някаква варварска мелодия. Голямата газена лампа осветяваше тържествено от камината тия странни вързопи, които ту се издуваха, ту ритмично спадаха.

„Цък-цък, цък-цък, цък-цък“ — силеше се да заглуши хърканията им старият часовник от камината. „Цък-цък, цък-цък“ — но где сили за това? Най-после, задушен от топлина и застоял въздух, той изхърка хрипливо, закашля се и след това отсечено удари едно след друго дванадесет.

— Е, боже! То станало среднощ ма! — първа се събуди стрина Лалка, като търкаше очи. — А бе, Къньо, какво сме направили? Хубава работа! Хубави гости! Я ставай да си ходиме!

Бай Къньо ококори пак само едното око, после двете, погледна часовника, стана бавно, наметна се и като залиташе към вратата, промърмори:

— Аз, ефендимис, ти думах, ама ти... на! Като рече гости — та гости!

И като изви глава, махна с ръка и добави:

— Сбогом, баджанак!

— Сбогом, сбогом! — обади се лежешком балдъзата. — Пак заповядайте!

Коджа Иван хъркаше главоломно на дивана и нема̀ време да им отговори.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.